

ogsaa skal bestemmes, hvorledes Materiellet skal udvilles; de to væsentlige Dele af Søforsvaret skulle gaa over fra at henhøre under særlig Lov til at henhøre under Finantsloven. — Kammerne og de dertil sig knyttende enkelte Bestemmelser om Antallet skal jeg ikke indlade mig paa; men jeg ønsker endnu at gjøre nogle faa Bemærkninger om Søofficerskolen, hvilket navnlig var det, som bevægede mig til at tage Ordet. Der har allerede været nævnt Noget, jeg skal nævne noget Mere; thi den ærede Ordfører har aabenbart ligesom ved Forslaget om Søforterne ikke ganske forstaaet Meningen af det Vædringsforslag, der foreligger om Forandring af Søofficerskolen (Indsigelse). Sa, saaledes har jeg opfattet det, jeg ser Forslaget fra en ganske anden Side end den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører sagde, at naar man fordrer 2 Aars Søfart og naar man fordrer en Examen parallel med Præliminærexamen og Styrmandsexamen, saa behøver man jo kun at lade Cleverne gaa ud, efter at de have læst en Del i Skolen, og fare til Søs i 2 Aar og saa, naar de komme hjemme, opvrisse deres Kundskaber, for at de kunne underlæste sig Examen. Alting er da i den prægtigste Orden; de Bedkommende kunne blive Kadetter og det efter 2 Aars Forløb. Men dette er ikke Meningen og ikke Anden i det Hele. Denne Fremstilling bevæger mig til noget nærmere at omtale, hvorledes det forholder sig med denne Søofficerskole. Det er en meget gammel Institution; den skrives sig fra 1701, og til dens første Aar knytter sig et Navn, som vi alle nævne med Værfrygt, nemlig Lørdenskjold. Lørdenskjold var en af de Første, som den Gang under Navn af Peder Vesfel i Begyndelsen af Aarhundredet kom hertil og saae Kadetterne exercere, og han indgav da til Hs. Maj. Kongen en Ansøgning om, at han maatte blive Kadet og exercere paa Solmen lige som de øvrige Kadetter. Den Gang var Institutet noget anderledes, end det senere er blevet, det er selvsølgelig. Der bestod i en Række af Aar en theoretisk og en praktisk Uddannelse ligesom nu, men den praktiske Uddannelse foregik ikke paa noget Kadetskib — dette blev senere indført, jeg tror for omtrent noget over 100 Aar siden —, idet Kadetterne gik til søs enten med et Krigsskib eller, hvad der var lige saa almindeligt den Gang, med et Handelskib, der foer paa de lange Reiser, for det Meste paa Ostindien. Jeg skal her minde om, at da Lørdenskjold 1710 kom hjem fra Ostindien med en stor Ostindiefarer, var han helbefaren Matros, skjøndt han paa samme Tid var Kadet paa det Akademi, der da var bleven oprettet paa Bremerholm. Senere kom Kadetskibet, men i en Række af Aar, efter at det var blevet ordnet paa systematisk Maade, har Akademiet, som det den Gang kaldtes, og som fik et væsentligt Stød fremad ved den Dygtighed, hvormed Sneedorff forestod det, været et sexaariet

Institut. Grundlaget for det var, at Drengene bleve tagne aldeles raa uden at have været til søs og uden nogen Ting, ganske som de kom fra deres Hjem, og de bleve da opdragne i denne Skole til at være Kadetter og senere til at blive Officerer, idet der blev foretaget Ovelser baade tillands og til søs. Paa dette Standpunkt stod Akademiet til 1807, da der forhandlede om Gjennemførelsen af Forsvarsøvesenet, og da man første Gang vilde binde det Hele ved Lov, hvad der ogsaa lykkedes i 1868 at faae gennemført. Da fremkom der imidlertid, navnlig fra Folke-thingets Side, et Ønske, som gik ud paa, at Afdgangen til dette Akademi eller som det senere kaldtes, Søofficerskolen, maatte blive noget forandret, navnlig paa det Grundlag, at de Clever, som bleve optagne i denne Skole, maatte være Drengene eller unge Mennesker, der kom fra Kofsarbisart, og som allerede ved at have faret nogen Tid til Søs havde vist, at de egnede sig til dette Fag, at de havde Evne og Talent derfor. Det at blive Officer, at komme ind i en fast Stilling, mente man, havde noget Tillokkende ved sig, saa at man altid kunde faae de flinkeste og dygtigste Drengene dertil. Det var en Tanke, der gik noget i samme Retning, som Grundlaget for Sørens Ordning, idet man efter denne tog alle vaabendygtige Folk til Rekruter og deraf udtog de Dygtigste for videre at forfremme dem til Officerer. Noget Saadant laa til Grund derfor, idet de dygtigste Clever, Drengene og unge Mennesker, der foer til Søs, kunde komme ind paa Akademiet og rykke op til at blive Officerer. Man indskrænkede altsaa Skolen til at være en 6-aariet Skole til at være en 4-aariet, idet man tog de to yngste Klasser bort og stillede Forordningerne til Udgangen noget anderledes. Jeg negter ikke, at jeg, da jeg deltog i de daværende Forhandlinger, for mit Bedkommende havde Betænkelighed ved at gaa ind paa denne Tanke; men jeg gik dog omsider ind paa den, idet det forekom mig, at der var grundet Forventning om, at der vilde komme noget Godt ud deraf; jeg vilde derfor ikke værge mig ved at gjøre et Forsøg paa, om det ikke skulde kunne lykkes. Jeg kan endogaa sige, at jeg personlig havde en væsentlig Del i, at Forslaget kom til at lyde saaledes, som det senere kom til at staa i Loven, ligesom jeg ogsaa havde en ikke uvæsentlig Del i, at den Ordning, som senere fandt Sted i Institutet, blev formet, som den blev, idet det af mig stillede Mæglingsforslag mellem de daværende stridende Ansøuelser blev vedtaget. Den Forudsætning, under hvilken Forslaget om Institutets Ordning blev stillet, viste sig imidlertid senere ikke at holde Stik. Man fik nemlig ikke saadanne unge Drengene fra Søfarten over i Skolen, og hvorfor fik man dem ikke? Fordi den allerførste Del af disse unge Knægte, der strax efter deres Konfirmationsalder gaa til søs, ikke ere de, der have den største Boglær-